

Evangelhia zilei de duminică: Poemul iubirii divine

Comentariu la Evangelhia duminicii a 4-a din timpul de peste an (ciclul A): „Fericiți cei care plâng, pentru că ei vor fi mângâiați”. Uniți cu Cristos, dobândim puterea de a transforma suferința în iubire răscumpărătoare.

Evangelhie (Mt 5,1-12)

Văzând mulțimile, [Isus] s-a urcat pe munte și, după ce s-a așezat, s-au apropiat de el discipolii săi. Și, deschizându-și gura, îi învăța zicând:

„Fericiți cei săraci în duh, pentru că a lor este împărăția cerurilor.

Fericiți cei care plâng, pentru că ei vor fi consolati. Fericiți cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul.

Fericiți cei cărora le este foame și sete de dreptate pentru că ei vor fi săturați.

Fericiți cei milostivi, pentru că ei vor afla milostivire.

Fericiți cei cu inima curată, pentru că ei îl vor vedea pe Dumnezeu.

Fericiți făcătorii de pace, pentru că ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu.

Fericiți cei persecutați pentru dreptate, pentru că a lor este împărăția cerurilor.

Fericiți sunteți când vă vor insulta, vă vor persecuta și, mințind, vor spune împotriva voastră tot răul din cauza mea. Bucurați-vă și tresălați

de veselie, căci răsplata voastră mare este în ceruri; căci tot așa i-au persecutat pe profeții dinaintea voastră”.

Comentariu la Evanghelia

Evanghelia acestei duminici ne propune unul dintre cele mai surprinzătoare și centrale pasaje ale predicării lui Isus: fericirile, care, prin limbajul lor paradoxal, sunt o învățătură despre adevărata fericire pe care toți oamenii o caută. Sfântul Josemaría le definea drept „un poem al iubirii divine”[1]. De fapt, așa cum explică papa Francisc, „fericirile sunt portretul lui Isus, modul Lui de a trăi; și sunt drumul adevăratei fericiri, pe care și noi îl putem parcurge cu harul pe care ni-l dă Isus”[2]. Matei ni-L arată pe Învățător pe munte, predicând cu autoritate și măreție.

Amestecați în mulțime, astăzi putem simți că aceste cuvinte ne sunt adresate nouă.

„Fericiți cei care plâng, pentru că ei vor fi mângâiați”. Atunci când un creștin caută să-L imite pe Învățător, „trăiește relația intimă dintre Cruce și Înviere”[3], așa cum explica Benedict al XVI-lea. Uniți cu Cristos, dobândim puterea de a transforma suferința în iubire răscumpărătoare. Avem atunci aceeași bucurie pe care a trăit-o Domnul în Pătimirea Sa, pentru că prin ea ne-a dobândit darul Duhului Sfânt și ne-a deschis porțile Cerului. Cu această speranță și mângâiere, creștinul devine mângâiere pentru ceilalți; „poate îndrăzni să împărtășească suferința altuia și încetează să mai fugă de situațiile dureroase”, ne spune papa Francisc[4].

„Fericiți cei săraci cu duhul”. În viața unui creștin, sărăcia nu este

opțională: fără ea nu se poate fi nici discipol, nici fericit. Toți trebuie să o trăim asemenea Învățătorului. Iar pentru a întrupa sărăcia în mijlocul lumii, sfântul Josemaría recomandă: „te sfătuiesc să fii cumpătat cu tine și foarte generos cu ceilalți; evită cheltuielile inutile pentru lux, din capriciu, din vanitate, din comoditate...; nu îți crea necesități”[5]. În fața unui climat general de consumism, este necesar să ne întrebăm frecvent dacă suntem dezlipiți de lucrurile pe care le folosim; dacă trăim ușori de poveri pentru a-L urma îndeaproape pe Isus și a începe să posedăm „Împărăția lui Dumnezeu”. Dacă trăim sărăcia, vom ști să avem grijă cu generozitate și de ceilalți, mai ales de săraci și de cei aflați în nevoie, pe care nu-i vom privi niciodată cu indiferență.

„Fericiți cei flămânzi și însetați de dreptate”. În opulența celor bogați și sătui nu este loc pentru Dumnezeu și

pentru ceilalți. În schimb, cei care trăiesc cu sobrietate și cumpătare încep să „fie săturați” de Dumnezeu. Este vorba de a ne bucura de bunurile pământești cu recunoștință, dar într-un mod care să ne conducă la dorința bunurilor spirituale. Această fericire ne invită și să lucrăm cu încredere în providență: în timp ce căutăm să câștigăm cu dreptate cele necesare traiului, păstrăm seninătatea în fața eventualelor lipsuri, pentru că Dumnezeu nu-și abandonează niciodată copiii.

În cele din urmă, „fericiți sunteți când vă vor insulta, vă vor persecuta și, mințind, vor spune împotriva voastră tot răul din cauza Mea”. Coerența noastră de creștini obișnuiți poate deranja sau incomoda pe alții. Dar trebuie să fim curajoși pentru a reflecta prin purtarea noastră dreaptă Chipul blând al lui Isus, pe care toate persoanele îl caută. În aceasta putem

urma sfatul pe care sfântul Petru îl dădea primilor creștini: „Și chiar dacă veți suferi pentru dreptate, fericiți sunteți! Nu vă lăsați cuprinși de frică din cauza lor și nici să nu vă tulburați. Dimpotrivă, sfințiți-L pe Domnul Cristos în inimile voastre, gata oricând să dați răspuns oricui vă cere cont de speranța voastră, dar cu blândețe și bună-cuviință, având o conștiință curată, ca tocmai în ceea ce sunteți calomniați să fie rușinați cei care bârfesc purtarea voastră bună în Cristos” (1Pt 3,14-16).

În concluzie, și împotriva a ceea ce ar putea părea, fericirea noastră nu constă în posesia nelimitată a bunurilor. Nici în a obține cu orice preț aprobarea celorlalți. Fericirea se află, mai degrabă, în identificarea cu Cristos.

[1] Sfântul Josemaría, Însemnări dintr-o meditație, 25-XII-1972 (AGP, P09, p. 186), citat publicat în E. Burkhart și J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría*, Vol. 3 Rialp, Madrid 2013, p. 125.

[2] Papa Francisc, Audiență, 6 august 2014.

[3] Benedict al XVI-lea, *Isus din Nazaret*, p. 100.

[4] Papa Francisc, *Gaudete et exsultate*, nr. 76.

[5] Sfântul Josemaría, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 123.

Pablo M. Edo / Unsplash:
Andres Valdes

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-poemul-iubirii-divine/)
evanghelia-zilei-de-duminica-poemul-
iubirii-divine/ (11.03.2026)